

Posudek oponentky na diplomovou práci Bc. Richarda Matuly s názvem *Historie Muzea loutkářských kultur v Chrudimi, FHS UK 2022*

Autor se ve své práci rozhodl věnovat historii Muzea loutkářských kultur v Chrudimi, v němž profesně působí, a sice od jeho vzniku, respektive od prvních úvah o jeho vzniku, po zhruba první polovinu 90. let. Volba tohoto časového rozmezí je nepochybně účelná, ostatně jak lze odvodit ze závěrečných pasáží, větší proměnou neprošlo Muzeum bezprostředně po roce 1990, ale spíše až po roce 2000, respektive 2011, kdy se změnilo vedení. Autor tedy dle mého názoru ideálně zúročil své insiderství: věnoval se instituci, kterou sám dobře zná a jejíž zaměstnance může relativně snadno dohledat, zároveň ale nebyl přímým aktérem zkoumaného dění, což mu snad umožnilo udržet si nadhled a kritický přístup.

Právě poslední dva zmiňované atributy nejlépe charakterizují tuto práci. Autor skvěle propojuje orálně historický a archivní výzkum se znalostmi širšího sociálně-kulturního kontextu daného období a pojetí muzejní praxe. Výsledkem je tak práce, která nepochybně vyniká jak šíří zpracovaného materiálu a precizností jeho využití, tak textovým zpracováním. Autor nás totiž seznamuje nejen s klíčovými osobnostmi a událostmi Muzea, ale i s jejich „odvrácenými“ stranami a v širším slova smyslu i s celou československou kulturní politikou, vztahující se k muzejní práci, a zejména s tím, jak se tyto vlivy propysaly do každodenního provozu Muzea.

Po stránce teoreticko-metodologické je výzkum zpracován taktéž nadprůměrně, a to nejen ve smyslu kvantity pramenů, ale i jejich kvality: autor totiž dokázal pracovat i s mnohdy nepřístupnými archivními prameny, které by většině výzkumníků asi nebyly zpřístupněny, po stránce orálně historické zase stojí za zmínku zvládnutí nesnadných situací, jako pomoc s rozpomínáním prostřednictvím fotografií či postupné budování vztahu s některými narátory (zejména s dcerou iniciátora vzniku Muzea).

Zastavím-li se však ještě u samotné teoretické, respektive metodologické kapitoly práce, upřednostnila bych, kdyby obě byly spojeny v jednu, tím spíše, když *Teoretická část* má jen tři strany. V *Metodologické části* bych zase preferovala jiné řazení jednotlivých pasáží: autor ji začíná popisem archivních pramenů a až poté se dostává k existující sekundární literatuře, přičemž výzkumné otázky jsou uvedeny až na začátku další, *Empirické části*. Osobně se však domnívám, že by bylo vhodnější postupovat zavedenějším způsobem, a sice nejprve řešit stávajícího stavu poznání, na kterou přirozeně navazuje formulace výzkumných otázek, po kterých přichází na řadu představení jednotlivých metod výzkumu.

V téže pasáži zaznívají i některé formulace, které bych z pozice oponentky ráda zmínila. Autor mluví o tom, že bude zkoumat „mikrohistorii“ konkrétní muzejní instituce. (s. 10) Termín „mikrohistorie“ však není jen označením „historie menšího celku“, ale je to především svébytný teoreticko-metodologický koncept, přičemž používání jeho názvu by mělo tyto obsahové konotace alespoň reflektovat. Taktéž se nedomnívám, že orálně historické prameny mají především „doplňovat“ ty písemné (s. 10) – ostatně i autor v samotné práci oba typy pramenů v samotné *Empirické části* staví na roveň. Na s. 13 je mi trochu nejasné vymezení využitých forem

rozhovoru, o jejichž upřesnění bych autora ráda požádala u obhajoby. Na s. 12–13 autor zmiňuje, že s narátory byly podepsány dva informované souhlasy – jeden pro účel diplomové práce, jeden pro účely připravované publikace. Ráda bych tedy autora požádala o specifikaci obsahu obou souhlasů.

Závěrem je každopádně třeba zopakovat to, co zaznělo již v úvodu posudku, a sice že se i navzdory trochu nestandardně řazeným pasážím v teoreticko-metodologické části jedná o nadstandardní diplomovou práci, která navíc inovativně přispívá k výzkumu nové možné oblasti výzkumu soudobých dějin, a sice – jak říká autor – k výzkumu „paměti paměťových institucí“. Diplomovou práci Richarda Matuly proto s radostí **doporučuji k obhajobě** a navrhuji ji hodnotit stupněm **výborně (1)**.

V Praze dne 16. 6. 2022

Mgr. Jana Wohlmuth Markupová, Ph.D.